

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

TEE PÄIKESEPAISTE
ABAJASSE

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
The Path to Sunshine Cove
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by RaeAnne Thayne LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01407822
ISBN 978-9949-82-849-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kuigi kirjaniku elu tundub vahel üksildasena, kui ta oma peas tegutsevaid tegelaskujusid lehekülgedele toob, on tegelikkus hoopis teistsugune. Selle raamatu süünd poleks olnud võimalik ilma terve meeskonnata. Nagu alati tänan südamest oma vaimustavat toimetajat Gail Chasanit. Me oleme töötanud nüüd koos kuuekümmne ühe raamatu loomisel ja ma loodan, et neid tuleb veel kuuskümmend üks.

Harlequinis näevad kõik uskumatult palju vaeva mu raamatute toomisega lugejate kätte ja ma olen sügavalt tänulik kõikidele inimestele, kes selle raamatuga töötasid, alates kujundusosakonnast kuni müügimeeste ja kõigi toimetajateni.

Täna ka oma kirjandusagenti Karen Solemit tarkuse ja juhendamise eest aastate kestel.

Selle raamatu puhul on mul sügav tänuvälg oma sõprade ja minuga koos rannas sündmustikku paika pannud Marina Adairi, Skye Jordani ja Jill Shalvise ees, kes aitasid mu ähmasele ideele kasvatada luustikku ning eriti südant. Ma tunnen suurt puudust naerust, loovusest ja maapähklite krõbistamisest ning ootan kannatamatult meie järgmist kohtumist.

Ma ei oleks suutnud seda raamatut kirjutada ilma perekonnata, eriti mu kangelasliku abikaasa Jaredita, kes on kolmkümmend viis aastat olnud mu suurim ergutaja ja toetaja.

Ma armastan sind kogu südamest.

1

Jess

Kui tema haagiselamut Airstream poleks äkki hakanud rõhuma nii ränk emotsionaalne koorem, siis poleks see koht olnud halb mõnepäevaseks parkimiseks.

Sõites ilusal maikuisel päraatlõunal läbi Cape Sanctuary vaikesete tänavate, tajus Jess Clayton paratamatult jälle Põhja-California rannikulinna hurmavat energiat.

Ta oli siin muidugi ennegi käinud. Mitmel korral. Tema õde elas ühel naabertänaval suures kahekorruselises majas viilkatuse, ärkli ja lopsaka lilleaiaga. Rachel armastas seda paika. Iga kord kui Jess siia linna sõitis, mõistis ta jälle selle põhjust. Miks mitte armastada? Cape Sanctuary oli linn, millele andsid näo fantaasiarikkad majad, haljendavad aiad, tuulekellad ja Jaapani kalavõrkude klaaskerad.

Ning muidugi maaliline rannik, mida ehtisid sekvoiad, suured kivikuhjatised ja kaljud.

Jess sõitis õe kodutänavale Juniper Streeti otsast mööda, kuid ei pööranud sealt sisse. Veel mitte. Ta kohtub Racheli, Cody ja nende lastega õige pea, kui on end oma ööbimiskohas sisse seadnud.

Õe perekond oli ta siiasõidu peapõhjus. Ta ei näinud õe lapsi nii sageli, kui oleks soovinud, ainult harvadel külaskäikudel pühade

või sünnipäevade ajal. Kui andis endast teada teenusesoovija samast linnast, kus Rachel oma perega elas, pidas Jess seda ülitoredaks võimaluseks veeta rohkem aega koos lastega.

Ja muidugi ka oma õega.

Ta ohkas, jätkates sõitu sihtkoha poole. See oli Sunshine Cove*, tema navigatsioonisüsteemi järgi ikka veel poolteise kilomeetri kaugusel.

Rachel oligi tema pidevalt rõhutatud meeleolu põhjus. Jess armastas nooremat õde väga, kuid nende suhted olid nagu elektrijuhtmete sasipundar, kust sai aeg-ajalt sutsakaid.

Praegust töötasa tehes on ta Cape Sanctuaries kaks nädalat. Võib-olla saab ta lõpuks võimaluse Racheliga asju selgeks rääkida ja leiab rahu.

Tee tõusis, loogeldes sekvoiade ja rannamändide vahel, siin-seal majad kohtades, kust avanes jälle vaade ookeanile.

Sihtkoht on viiesaja meetri kaugusel, paremal pool teed: Seaview Road 2135.

Selles suhtes ei saanud ta Sirile** vastu vaielda. Vaade oli maali-line, Vaikne ookean sädeles päraslõunases päikesepaistes, silmapiiri kohal paistis vaid paar sulgjat pilve.

Ta tegi pöörde mõõkvaalakujulise postkasti juures, mida Eleanor Whitaker oli käskinud otsida. Jälle rannamännid, mille vahelt ta nägi maja. Jess tundis selle ära piltide järgi, mis klient oli saatnud. Ühekorruseline kividest ja seedripuust ehitatud hoone nägi välja, nagu oleks valmiskujul maapinnast üles kerkinud.

Jess teadis, et majas on üle nelja tuhande ruutmeetri põrandapinda ja et selle ehitas eelmisel sajandivahetusel kohalik rikas rantšo ja metsatööstuse omaniku perekond. Seal oli seitse magamistuba ja kaheksa vannituba, mida ta järgmise kahe nädala kestel põhjalikult tundma õpib.

---

* Päikesepaiste abajas. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

** Apple'i rakendustarkvara, mille abil inimene saab häält kasutades seadmetega suhelda.

Eleanori saadetud piltide järgi teadis Jess, et Whitakeri maja on ilus. Elegantne. Mugav. Soe.

Niisugune koht, kus elamisest Jess kunagi unistas, vabana kisast, kaosest ja valust.

Ta nägi ookeani ääres kasvavate puude varjus ka väiksemat maja, mis oli peaaegu pisikooopia suurest majast, samasuguste seedripuust ja kivist välisseintega ning pärastlõunapäikeses helkivate aken-dega.

Selle juurde oli pargitud suur tumesinine pikap, aga Jess ei näi-nud ühtki inimest.

Jess tõmbas oma sõiduki sissesõiduteelt kõrvale, et see ei takis-taks sisse- ega väljasõitu, ning läks siis ringi kõndima. Et leida kohta, kuhu ta saaks veoauto küljest lahtivõetult oma haagise pikemaks parkida.

Hommikul sõidu ajal peetud telefonikõne järgi teadis ta, et Eleanori ei ole kodus, et ta viis oma teismelise pojatütre naaber-linna ortodondi juurde ja siis vaatama filmi, mida mõlemad olid näha soovinud.

Tundke end nagu kodus ja seadke sisse ükskõik kus teile sobib, oli Eleanor öelnud.

Krundiga tutvudes leidis ta otsekohe majast saja meetri kaugusel koha, kust avanes suurepärase vaade veele, nagu oleks see loodud täpselt tema kaheksameetrise 1993. aasta Airstreami jaoks, kellele Jessi äripartner oli pannud hüüdnime Vera.

See töötas istub talle tõesti. Ta oli Eleanor Whitakeriga juba tutvunud mitme nädala pikkuse meilivahetuse ja helistamise ajal. Vaade pani kokkuleppele punkti.

Iga päev pärast töö lõppu saab ta uinuda rahustava ookeanimüha saatel. Ta läks oma pikapisse tagasi ja tagurdas seda tänu pikaajali-sele praktikale kergesti. Mõnel inimesel oli haagisega manööverda-des raskusi, kuid Jessil mitte. Seitse aastat sõjaväeautojuhinna tulid talle ikka veel kasuks.

Kui Airstream oli kenasti paigas, kargas Jess autost välja ja tõttas treileri taha tõkiseid kohale asetama, ent siis kostis üle hoolitsetud muru vihane mehehäääl.

„Kuulge, siin on eramaa. Te ei tohi siia parkida!“

Jess kahmas masinlikult kätte rattaklotsi. Vihane mehehäääl äratas temas automaatselt sõjaprintsessi. Ta võis süüdistada nii lapsepõlve kui sõjaväeastaaid selles, et läks vastakuti endast kaks korda raskemate ja mitukümmend sentimeetrit pikemate inimes-tega.

Rattaklots oli raske ja võis õiges käes kõvasti viga teha.

Tema käes.

„Mul on luba siin olla,“ teatas ta külmalt, kuid viisakalt.

Mees tõmbus turri. „Luba? See on võimatu.“

„Kinnitan, et ei ole.“

„See maatükk kuulub minu emale. Ta oleks mulle öelnud, kui ta oleks andnud kellelegi loa siia laagrisse asuda.“

Ahah, see mees oli siis Nathaniel Whitaker, Eleanori poeg. Jessi klient oli öelnud, et poeg elab teises samal krundil asuvas majas ja tuleb sinna ning lahkub Jessi töö ajal.

Kas Eleanor siis ei rääkinud pojale, et Jess on saabumas?

Jess hoidis tõkisest lödvemini kinni, päris lahti ei lasknud. „Te olete kindlasti Nathaniel. Eleanor rääkis mulle teist.“

Tema sõnad ei mõjutanud mehe näoilmet. Pigem muutus ta veel süngemaks, kuna lisandus veel nõutus selle üle, et Jess teab tema nime.

Mehe mornist ilmest hoolimata märkas Jess, et tegemist on väga kena mehega. Eleanor ei öelnud talle, et pojalt on tumedad juuksed, tormisinised silmad ja tugev kandiline lõug. Või et ta roheline T-särk Whitakeri ehitusfirma logoga paremal rinnataskul oli pingul ümber tugevate lihaste.

Jessi meelest oli väga ebanugav, et Nathaniel Whitaker vastas igas punktis tema eelistustele.

„Kes te olete?“ nõudis mees. „Ja kust te tunnete minu ema?“

Olukord oli keeruline. Eleanor oli tema klient. Ilmselt olid tal oma põhjused pojale Jessi tulekust mitte rääkida. Jess tundis, et on kohustatud neid põhjusi respekteerima. Enne tolle naisega rääkimist ei tohtinud ta oma arvates anda Nate'ile rohkem infot, kui oli andnud ema.

„Minu nimi on Jess Clayton. Teie ema teab, et ma pidin täna kohale jõudma. Mul on tema luba paigutada oma haagissuvila ükskõik kuhu. Minu arvates sobib see koht hästi.“

Isegi väga kenasti. Mida rohkem Jess ringi vaatas, seda rohkem talle siin meeldis. Mõne sammu kaugusel algas looklev rada, mis viis ookeanini, ning seal all tundus olevat varjuline abajas.

„Milleks te oma auto siia pargite? Miks te siin olete?“

„Küsi oma emalt,“ ütles ta. Oleks palju parem, kui ta kuuleks selgitusi Eleanorilt.

„Püüdsin talle just helistada, kui nägin teie autot väravast sisse sõitmas. Ta ei võta kõnet vastu.“

„Arvatavasti vaatab ta praegu filmi. Ta ütles, et nad lähevad Sophiega pärast ortodondi visiiti päevasele kinoseansile.“

Kui Jess arvas, et veel täpsemad teadmised perekonna kohta Nate'i rahustavad, siis eksis ta väga. Mehe silmad tõmbusid veel rohkem kinni. „Kust põrgut teie teate, et mu tütrele oli tänaseks määratud ortodondi visiit?“

„Teie ema mainis seda jutu sees.“

„Mu ema rääkis teile imelikke asju. Ma kõnelen temaga mitu korda päevas ja ta pole mulle sõnagi lausunud, et keegi võõras naine pargib külgmisse aeda oma matkaauto. Õelge mulle uuesti, mida te siin teete?“

Jess *tahtis* lõpetada oma haagise parkimist, nii et ta saaks olla vaba ja minna linna toidupoodi. Ta ei soovinud põrmugi sõnavahetust võõra mehega, olgu ta kuitahes seksikas, kel pole vaja teada kõiki üksikasju oma ema elust.

Miks ei olnud Eleanor talle juba öelnud? Sel naisel pole ju võimalik nende toiminguid kaua saladuses pidada.

Ent pole *Jessi* asi suud paotada.

„Ma kardan, et see on teie ema ja minu vaheline asi. Te peate tõesti tema käest vastust küsima.“

„Palun vabandust, proua, aga sellest jutust ei piisa. Praegu olete te ilma loata eramaal. Kui te siit ei lahku, siis kutsun politsei. Politsei-ülem on mu hea tuttav.“

„Jah, ma tean seda.“ Jess oli jutu lõpetanud ja kummardus nüüd asetama tõkist kõrvalistujapoolse ratta taha. „Te mängite temaga üle nädala reede õhtuti pokkerit. Teie ema rääkis mulle.“

„Mida ta teile veel on rääkinud?“ Nüüd ei olnud mees enam kahtlustav, vaid suisa vaenulik. Võib-olla ei oleks Jessil maksnud pokkerit mainida. Kindlasti ei tahtnud ta ise, et mõni võõras topiks nina tema asjadesse. Kui mees poleks olnud nii neetult ilus, oleks Jess olukorraga paremini toime tulnud.

Ta sundis end naeratama ja püüdis läheneda teise kandi pealt. „Kinnitan teile, et Eleanor teab mu tulekust, nagu ma juba ütlesin. Ta käskis mul end sisse seada ja end mugavalt tunda, kuni ta koju jõuab. Proovige talle uuesti helistada.“

Või leppige sellega, et ma räägin tõtt, ja jätke mind rahule. Ma olen õige mitu tundi roolis olnud. Olen väsinud ja näljane ning tahaksin teha endale võileiba, mida ma ei saa, kui seisate siin nagu ööklubi väljaviskaja halva kuulsusega linnaosas.

„Ma olen korduvalt üritanud. Tä ei vasta. Teil on vist õigus, ta telefon võib olla vaikselt režiimil.“

„Kui Eleanor ja Sophie jõuavad kinost tagasi, saab ta teile kõigest tääkida. Seni tahaksin lõpetada siin enda sisseseadmise.“

„Hoolimata sellest, mida mina ütlen?“

Jess ei tahtnud teda ärritada, aga tal oli nälg.